

HET VAK EN HET SPEL

DAT IS HET LEUKST

“Met collega's en de opdrachtgevers kan ik het heel goed vinden”

Everhard Koops, projectleider Beton-techniek, is een graag geziene collega door zijn immer vriendelijke voorkomen. Inmiddels werkt hij 25 jaar bij Hemubo. Het vak heeft hij op de ouderwetse manier geleerd: theorie op school, praktijk op de werkvloer. Maar in die tijd waren er nog geen computers en systemen om het werk makkelijker te maken. Alles moest met de hand en uit het hoofd. Everhard is nog steeds een man die zijn agenda bijhoudt met een papieren zakagenda en een potlood. Zijn computer gebruikt hij waar nodig en steeds meer. Excel is zijn favoriet. De verschillende projecten, en dat zijn er veel, ‘zitten allemaal in zijn kop’ – hij wijst naar zijn hoofd als hij het uitspreekt. “Ik ben wel heel geordend, elk project heeft een eigen map met submapjes. Van het begin tot het einde houd ik alles bij. Maar je ziet uiteindelijk het meest als je op de projecten bent. Dat is ook het mooiste hè, van het vak. Op de projecten aanwezig zijn met de mannen, daar waar het gebeurt.” Maar laten we bij het begin beginnen.

Everhard Koops (projectleider Hemubo Betontechniek)

Everhard doet een vierjarige MTS-opleiding weg- en waterbouw. Daarna heeft hij nog twee jaar een (interne) opleiding gevolgd als tekenaar-constructeur. Everhard: “Dat zijn beide heel goede opleidingen geweest. Er waren nog geen computers en alle berekeningen gingen met formules en uit het hoofd en tekeningen deed je nog met de hand. Daardoor heb ik nu veel inzicht in berekeningen en tekeningen die we met hulp van computersystemen verkrijgen. Na de opleidingen ben ik gaan werken bij twee prefabbetonfabrieken. Op technisch vlak en in de kwaliteitsdienst heb ik toen veel geleerd. We maakten betonnen vloeren, galerijen en bouwelementen die we op de bouwplaats monteerden. Ik kan door deze kennis bij betonrenovatie heel goed zien waar mogelijke problemen zitten.

Na de fabriek ben ik de betonrenovatie ingegaan, waar ik uitvoerder was en later hoofdvoerder. Het betrof met name 'kunstwerken' en in de bouw zijn dat bruggen, viaducten en sluizen. Een prachtig mooi werk. En alles bij elkaar een mooi affiche om na 20 jaar opgedane ervaring op verscheidene vlakken aan het werk te gaan bij Hemubo, nu 25 jaar geleden.

Bij Hemubo bestond betontechniek uit met name betonherstel. Galerijen repareren, coaten en balkonnetjes opknappen. Maar met het groeien van Hemubo als geheel groeide het betonpakket ook mee. Naast coaten en repareren gingen we ook beton spuiten en injecteren. We hebben ook brandschades, kunstprojecten, perrons van het GVB en het Olympisch Stadion gedaan. Tegenwoordig wordt de techniek werd steeds complexer, denk aan koolstofvezel "wapening"; een vervanger van betonstaal, deze is makkelijker te vervangen. Om verdere roestvorming tegen te gaan werken we veel met kathodische bescherming. Kortom, zowel de uitdagingen in de techniek als het vak betontechniek in zijn geheel en het contact met de jongens én de opdrachtgevers zijn het leukste. Het geheel: opstarten, continueren, opleveren. Prachtig."

"Ik vind Hemubo een soort familie, 95% van de collega's zijn allemaal een bepaald slag mensen."

"Hemubo groeide en groeit hard. Er kwamen steeds meer werkmaatschappijen bij. Een metafoor die ik graag gebruik is de trein Hemubo die maar doordendert. Als je er past zit je goed in je wagonnetje; pas je er niet, dan val je er zelf vroeg of laat uit. De samenwerking met collega's, met andere vaklieden is heel leuk, je leert ervan. Ik vind Hemubo een soort familie, 95% van de collega's zijn allemaal een bepaald slag mensen. Harde werkers, een tikkeltje eigenzinnig, die van hun vrijheid houden en plezier op de werkvloer, maar het resultaat niet uit het oog verliezen. Een heel prettige werksfeer, ik heb met de meeste een klik. Ik ben het liefst meer buiten dan binnen. Op het werk, daar waar de vaklieden aan het werk zijn. Daar moet ik ook zijn."

"Veiligheid is het aller-allerbelangrijkste. Ik weet dat we trede 3 hebben behaald op de Veiligheidsladder, een goede zaak. Veiligheid moet per definitie voorop staan. Ook zonder die hele veiligheidsladder. Ik ben daar heel streng op.

Binnen zitten wij met vijf man. We kennen elkaar goed, die band bouw je op. Wij zeggen wat goed gaat en wanneer het niet goed gaat. Mark [Houtman, technisch directeur Betontechniek, red.] doet de commerciële kant en behartigt de opdrachten. Hij gooit een project bij wijze van spreken op mijn bureau. Ik krijg er een werkbeschrijving, een calculatie en eventueel een bestek bij. Dan gaat mijn werk beginnen. En het begint daar waar het moet, bij de opdrachtgever op het project.

Ik heb mij ingelezen, maar de feeling met het project en de opdrachtgever zijn minstens zo belangrijk dan wat op papier staat. Wat zijn de wensen, waar moeten we extra rekening mee houden, zijn er bewoners waar we aan moeten denken. Op basis van al die informatie maak ik een plan van aanpak, een planning en regel ik de inkoop. Ik kijk ook of er vakmensen ingehuurd moeten worden. Welk materiaal en materieel hebben we nodig? Moeten er vergunningen worden aangevraagd? Hoe gaan we om met de bouwplaatsinrichting? Hebben we hangbruggen, steigers en/of hoogwerkers nodig?

Wij hebben eens per week overleg, dan komen mogelijke problemen aan bod en kunnen we met elkaar meedenken. Maar voor mij blijft het spel buiten het mooiste. Ik heb zelf geïnjecteerd, gerepareerd en gecoat, dus ik weet wat ik van mijn mannen mag verwachten. Het gaat mij om de kwaliteit, of het financieel in de pas loopt, of de bewoners tevreden zijn en niet te veel overlast ervaren. En uiteraard het belangrijkste: of de opdrachtgever blij is. Ik kan zeggen dat ik heel erg goed samenwerk met de opdrachtgevers. Zij worden ook altijd meegenomen in bouwteamvergaderingen en dat is ook belangrijk. Er lopen vele projecten naast elkaar. Ben ik bij de een nog helemaal aan het begin van de voorbereiding, ben ik bij het andere project toe aan oplevering. Alle projecten zitten in m'n kop. Het is prachtig werk. Maar als ik met pensioen ga, val ik echt niet in een zwart gat. Ik ben nu 65, dus ik zie wel waar de tijd mij brengt. Ik heb nog geen vast plan wanneer ik vertrek. Maar mocht ik met pensioen gaan, dan staat mij een grote tuin te wachten, ga ik meer tijd aan mijn hobby besteden – vis roken – en heb ik meer tijd voor mijn gezin. We hebben het goed en wonen in een prachtige omgeving met veel natuur, dus ik vermaak me wel.

Maar ik ben nog niet weg, dus geniet nog maar even van mij en mijn expertise."

Tekst: Frauke van Hulten

Beelden: Joram Blomkwist

Everhard Koops (rechts) met Marcel Kneppers, uitvoerder op het project Olympisch Stadion